

.... שלום

האמת, כבר מאז הפעם האחרונה... אני חושב לשלוח לך הבהרות על מה ששלחתי בזמנו... אבל, בעיקר מאז חזרתי מהביקור האחרון בארץ, בראשון לינואר 2007... אני לא חש בטוב. בהומור שחור ועצוב, אני נוהג לומר: משהו כנראה נדפק בראש. כנראה, שנשרפו לי כמה פיזזים.

בפעם הקודמת, אמרתי משהו על "מחסור באהבה"... וחשוב לי להדגיש ולומר, שכוונתי היא על זה שכאילו יש לי רצון לתת, רצון להיות החצי השני של מישהי... והרצון הזה, כאילו רק מתגבר והולך... והמוח, הלב והנשמה... כבר קטנים מלהכיל את כל הרצון הזה... ואני לא יודע איך אפשר לדכא את הרצון... כי בינתיים, הלחץ במוח, בלב ובנשמה עצום... ואי אפשר לשחרר לחץ. וכשאי אפשר לשחרר לחץ - - - אפשר להתפוצץ. אז בינתיים, הנזק הוא מבפנו (ולא כ"כ מוגש מבחוץ לי); אין טעם להחצין... כי הסביבה לא אוהבת מטרידים למיניהם. וזה מובן לי...

הנה שתי כתבות שראיתי היום:

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3365916,00.html>

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3371061,00.html>

כן! אני כבר לא מתבייש לבקש (עדיין לא בקול רם) לעצמי חיבוקונית... התגובות לכתבה – 10. אני מרים ידיים... בצער ובכאב עמוק אני אומר לא רוצה (כאילו) קשר רציני כמו שצריך... – אני כבר מוכן להתפשר על המון דברים. רק נמאס לי מאוד להיות לבד. לא צריך לספר לי כמה בריאות מביא חיבוק...

אני ממש מרגיש בנזק הפנימי... וזה כבר מתחיל להדאיג אותי. יש אפשרות שזה נזק בלתי הפיך... ואני לא יכול להרשות שיקרה לי דבר כזה. אם אין אני לי – מי לי!!?

המצב הרבה יותר קשה בחיי היומיום. משבוע לשבוע ממש... העניינים הופכים לקשים ביותר... ולא יתכן (אני פשוט מסרב לאפשרות) שאין פיתרון מעשי מידי. מבחינת יצר ההישרדות (אני רק בן +35), אין לי אפשרות אחרת מאשר להמשיך להאמין, שיש מישהו או מישהי, שיש להם את הנוסחה/תרופה שתקל עליי...

רעיונות תיאורתיים יש בלי סוף... ואני לא צריך, פשוט אין לי מקום, לעוד!

לפעמים אני יכול להישמע ספרותי... אבל זה לא בכוונה; בשבועות האחרונים, הרגשתי שאני פשוט הולך ודועך (נובל?)... ומתוך המחשבה/ההרגשה, הרהרתי מה מרגיש (אם בכלל) פרח/עלה... שהולך ומתייבש, מתצטמק, צבעיו משתנים, מתפורר...

(אנחה עמוקה)

בשורות טובות